

Thương Quá Đi Hai Dòng Nước Mắt

Anh giả đò nói "Em dễ ghét". Cái mặt kìa không ai đánh mà sưng! Đôi môi kìa, anh chưa hôn sao hồng? Thương quá đi hai dòng nước mắt...

Anh thắm cho em, nghe! Cho anh lau mặt - cái mặt hồng mười sáu hồi xưa...Cô bé ơi, cô bé học trò! Anh gọi đó, trường xưa, lớp cũ...

Một hành lang dài bay mưa gió...Anh đang đây, không phải trường mình - một hành lang mưa gió mờ mờ trên đất khách trên quê người, em ạ.

Hai mươi tám năm rồi, anh đi lâu quá, cộng thêm mười lăm năm đổi cả một đời, hẹn với Quê Hương, lời hẹn bay hơi. Em mười sáu, cũng rồi, luống tuổi!

Anh nhớ em, đêm nằm tiếc nuối một giấc mơ vừa thấy Đơn Dương. Má của em hai má đỏ hừng, đóa hồng bạch em cầm, em tự hái...

Đóa hồng bạch như tấm lòng con gái tuổi Xuân xanh em để lại vườn nhà. Một năm sau khi không em đi xa, mười bảy tuổi em thành người lớn...

Con sông rộng khi không mà sóng gợn! Em xé lòng sông hay em xé tim anh? Cây khuyneh diệp trường xưa gió ngả nghiêng cành, anh úp mặt vào bảng đen, thôi hết!

Giấc chiêm bao đêm qua buồn thiệt, anh nói em dễ ghét, khi không! Cái mặt em không ai đánh mà sưng! Đôi môi em anh không hôn mà hồng, muốn cắn!

Trời hôm nay không mưa không nắng, em biết không Hồ Dzếnh nói gì? *Trời không nắng cũng không mưa, chỉ hiu hiu gió cho vừa nhớ nhung!*

Anh ghét em! Anh ghét em quá chừng! Ai bảo em được sinh ra làm con gái? Có bao giờ Mẹ sinh em trở lại...cho anh về ngắm nắng vườn cau?

Trần Văn Lệ